

GRADIVO ZA OBLIKOVANJE BOGOSLUŽJA

TEDEN KARITAS, 24. 11. - 30. 11. 2025

NA POTI UPANJA

GRADIVO ZA NEDELJO OB SVETOVNEM DNEVU UBOGIH
IN
GRADIVO OB TEDNU KARITAS ZA POŽIVITEV
DOBRODELNOSTI TER SPODBUDA K SOLIDARNOSTI

Izdala: Slovenska karitas

Odgovarja: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas

Urejanje in oblikovanje: Ema Pestotnik

Avtorji: Peter Tomažič, msgr. dr. Peter Štumpf, prelat Stane Zidar, Branko Maček, dr. Štefan Hosta, s. Mojca Korošec, Helena Potočnik Okorn, Helena Zevnik Rozman, Andreja Verovšek

Lektorirala: Anja Pfeifer

Zbrala in uredila: Mojca Kepic

Fotografiji: Tatjana Splitchal

Tisk: Založba Salve

Naklada: 1300

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana

01 300 59 60, info@karitas.si, www.karitas.si

Ljubljana, oktober 2025

Vsa gradiva so na voljo na spletni strani

www.karitas.si/teden-karitas

NA POTI UPANJA

Velikokrat si v naši razdeljeni družbi želimo, da bi imeli moč na hitro in kar s silo spremeniti ravnanja države, močnih sil ali celo cerkve, in sicer tako, da bi bilo dobro in prav po naše. Želimo si, da bi lahko spremenili ali na kratko zaustavili napornega sorodnika ali sodelavca v službi ali župniji. Z zamahom čarobne paličice bi po svoje spremenili ženo ali moža in otroke. In ko pride k nam človek v stiski, ki ima primanjkljaj v preprostih navadah, bontonu, ravnanju z alkoholom ali celo osebni higieni, bi ga najraje na kratko odslovili in mu dali pogoj, da dobi materialno pomoč le, če se takoj spremeni. Vendar naš Bog ni bog nasilja, ki z mečem rešuje probleme. Naš Bog ni posvetni vladar, ki pridobiva in deli bogastvo, da uresniči svoje cilje. Naš Bog ljudi ne deli na leve in desne, spodnje in zgornje, odgovorne in neodgovorne, ločene in zveste, migrante in Slovence, produktivne in lene. Naš Bog je, ravno nasprotno, Kralj ljubezni in usmiljenja, ki se je rodil v preprostih razmerah in revščini, o čemer nam priča advent. Preko nas, preko naših dobrih del Jezus kaže pozitivno prihodnost in tako deli upanje ljudem v materialni, duševni in duhovni stiski. Življenje je v resnici preprosto in je sestavljeno iz majhnih dogodkov, majhnih zadovoljstev in pomnoženega veselja, ki izhaja iz vsakdanjih odločitev za dobro.

V življenju nas vedno dohitijo tudi večje življenjske prelomnice in preizkušnje, ki so največkrat izziv, da zrastemo. Vsak jih doživlja po svoje. Nekomu je padec letnika na fakulteti življenjska katastrofa, drugemu pa izziv in priložnost za prostovoljstvo in učenje različnih veščin. Izguba službe lahko prinese določena tveganja in finančne težave. Nekatere vodi v žalost in nemoč, druge pa k novemu poklicu, kjer bo njihovo delo bližje življenjskemu poslanstvu. Upokojitev je za nekatere čas, da se končno posvetijo hobijem in vnukom, za druge pa občutek odvečnosti in strahu pred neizbežnim staranjem.

Zdravstvene težave nas lahko upočasnijo in nam dajo čas za premislek, kaj je v našem resničnem življenju pomembno, lahko pa nas popeljejo v depresijo. Včasih so lahko dogodki resnično travmatični in tragični – nenadna izguba svojca, še posebej otroka, huda prometna nesreča, samomor v družini, huda duševna bolezen ali odvisnost.

Ob vsem pa so osamljenost, zavrženost in odrinjenost ene izmed najhujših stisk, ki na žalost v moderni digitalni družbi niso samo občutek, ampak vse pogostejše resnično stanje. Vendar je v največji notranji stiski, v največji osamljenosti, negotovosti in ob vprašanju, ali ima vse skupaj smisel, vedno odrešujoče, da delamo dobro ljudem v stiski. Številni dolgoletni prostovoljci Karitas povedo, da je bil vstop v Karitas zanje odrešilen in pomemben gradnik osebnega upanja. Potrjujejo misel, da ima življenje smisel, če lahko še kaj naredimo za svojega bližnjega in če lahko povezani z drugimi ljudmi potujemo na poti upanja.

Lepo je, da svojo dobrodelnost najprej izkazujemo v svoji bližini, ljudem, s katerimi živimo in se družimo. Poleg hipno navdahnjene dobrodelnosti, ki danes je, jutri pa je lahko ni, je nujno, da je dobrodelnost tudi organizirana. Apostoli so imenovali diakone, da so lahko vsakodnevno skrbeli za obubožane vdove, Cerkev pa je organizirala Karitas, da lahko v njenem imenu sistematično vsak dan pomaga v majhnih in tudi velikih stiskah, ki zahtevajo strokoven odziv. Slovenska karitas je organizirana na nacionalnem, škofijskem in župnijskem nivoju in predstavlja mrežo varnosti v več kot 450 krajih po vsej Sloveniji. V svetovnem merilu so državne mreže pomoči povezane v velikansko mrežo 162 držav.

Na vsaki točki so osebe, skupine prostovoljcev, logistika, informacije in preprosta človeška bližina, ki jo delijo prostovoljci in sodelavci Karitas. Ta mreža se je kot izjemno pomembna pokazala v naravnih nesrečah, v Sloveniji nazadnje ob poplavih, saj je Karitas z ljudmi pred, med in po nesreči. Pomemben element Karitas je tudi dostopnost ljudem, ki iz različnih razlogov izpadejo ali ne morejo doseči solidarnostnih sistemov države na področju sociale in zdravstva. Prav tu ljudje, kljub svoji drugačnosti, doživijo ljubeči obraz Cerkve in dostojanstvo, še posebej, če so jim na drugih mestih vrata zaprta.

Z več kot 145.000 ljudmi, ki so vključeni v različne programe Karitas, in z več kot 10.000 prostovoljci in sodelavci smo že 35 let skupaj na poti upanja. Trudimo se, da bi naš karitativni promet usmerjal Jezus z zgledom nesebične ljubezni do vsakega človeka.

Čestitke in priznanje vsem prostovoljcem in sodelavcem Karitas ter velika zahvala za njihovo delo ob priložnosti Tedna Karitas in ob praznovanju 35-letnice delovanja.

Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas

Nedelja ob svetovnem dnevu ubogih

16. 11. 2025

Poslanica svetega očeta Leona XIV. za 9. svetovni dan ubogih

Izšla je poslanica svetega očeta Leona XIV. za 9. svetovni dan ubogih, ki ga bomo obhajali 16. novembra 2025 na 33. nedeljo med letom z naslovom:

»*Kajti ti, o Gospod, si moje upanje*« (Ps 71,5).

Leon XIV.

POSLANICA SVETEGA OČETA

za 9. svetovni dan ubogih

16. novembra 2025, 33. nedelja med letom

»*Kajti ti, o Gospod, si moje upanje*« (Ps 71,5).

1. »*Kajti ti, o Gospod, si moje upanje*« (Ps 71,5). Te besede so privrele iz srca, ki ga stiskajo hude težave. »*Dal si mi videti stiske, mnoge in hude*« (v. 20), pravi psalmist. Kljub temu je njegov duh odprt in zaupljiv, ker je trden v veri, ki prepoznava Božjo podporo in jo izpoveduje: »*Ti si moja pečina in moja trdnjava*« (v. 3). Od tod zvirajo neomajno zaupanje, da upanje vanj ne razočara: »*K tebi, Gospod, se zatekam, naj ne bom osramočen na veke*« (v. 1).

Sredi življenjskih preizkušenj upanje poživlja trdna in vzpodbudna gotovost Božje ljubezni, ki je po Svetem Duhu izlita v naša srca. Zato upanje ne osramoti (prim. Rim 5,5) in sv. Pavel lahko napiše Timoteju: »*Za to se namreč trudimo in bojujemo, ker zaupamo živemu Bogu*« (1 Tim 4,10). Živi Bog je namreč »*Bog upanja*« (Rim 15,13), ki je v Kristusu po njegovi smrti in vstajenju postal »*naše upanje*« (1 Tim 1,1). Ne smemo pozabiti, da smo bili rešeni v tem upanju, v katerem moramo ostati zakoreninjeni.

2. Revni lahko postane priča močnega in zanesljivega upanja prav zato, ker ga izpoveduje v negotovih življenjskih pogojih, v pomanjkanju, krhkosti in odrinjenosti. Ne zanaša se na varnost, ki jo dajeta moč in imetje; nasprotno, zaradi njih trpi in je pogosto njuna žrtev. Njegovo upanje lahko počiva samo nekje drugje. Ko priznavamo, da je Bog naše prvo in edino upanje, tudi mi preidemo od *minljivih upanj* k trajnemu *upanju*. Ob želji, da bi Boga imeli za spremljevalca na poti, bogastvo dobi pravo mesto, ker odkrijemo pravi zaklad, ki ga resnično potrebujemo. Jasno in močno odmevajo besede, s katerimi je Gospod Jezus spodbujal svoje učence: »*Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi vlamljajo in kradejo; nabirajte si raje zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja in kjer tatovi ne vlamljajo in ne kradejo*« (Mt 6,19-20).

3. Največja revščina je nepoznavanje Boga. Na to nas je spomnil papež Frančišek, ko je v *Evangelii gaudium* zapisal: »*najhujše izključevanje, zaradi katerega ubogi trpijo, je pomanjkanje duhovne naklonjenosti. Velikanska večina revnih je posebej odprta za vero. Potrebujejo Boga. Ne smemo opustiti tega, da bi jim podarili njegovo prijateljstvo, njegov blagoslov, njegovo besedo, obhajanje zakramentov in jim pokazali pot rasti in zorenja v veri*« (št. 200). Tukaj gre za temeljno in popolnoma izvirno zavest o tem, kako najti v Bogu svoj zaklad. Apostol Janez namreč vztraja: »*Če kdo pravi: 'Ljubim Boga', pa sovraži svojega brata, je lažnivec; kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, ne more ljubiti Boga, ki ga ni videl*« (1 Jn 4,20).

To je pravilo vere in skrivnost upanja: vse dobrine te zemlje, materialne resničnosti, svetni užitki, ekonomsko blagostanje kljub temu, da so pomembni, niso dovolj, da bi osrečili srce. Bogastvo pogosto slepi in vodi v dramatične razmere revščine, najprej od vseh v prepričanje, da Boga ne potrebujemo, in življenje živimo neodvisno od Njega. Na misel mi prihajajo besede sv. Avgušтина: *»Vse tvoje upanje naj bo Bog: čuti potrebo po Njem, da te bo On napolnil. Brez njega te bo vse, kar boš imel, naredilo še bolj praznega«* (Enarr. in Ps. 85,3).

4. Krščansko upanje, na katero se sklicuje Božja Beseda, je gotovost na poti življenja, ker ni odvisno od človeških moči, ampak od obljube Boga, ki je vedno zvest. Zato so kristjani že od začetka hoteli upanje poistovetiti s simbolom sidra, ki daje ustaljenost in varnost. Krščansko upanje je kot sidro, ki pritrdi naše srce na obljubo Gospoda Jezusa, ki nas je rešil s svojo smrtjo in vstajenjem in ki se bo spet vrnil med nas. To upanje kot resnično obzorje še naprej kaže *»novo nebo«* in *»novo zemljo«* (2 Pt 3,13), kjer bo življenje vseh stvari našlo svoj pristni smisel, saj je naša prava domovina v nebesih (prim. Flp 3,20).

Potemtakem nas Božje mesto angažira za mesta ljudi. Ta morajo že sedaj začeti biti njemu podobna. Upanje, ki ga podpira Božja ljubezen, izlita v naša srca po Svetem Duhu (prim. Rim. 5,5), preobrazi človeško srce v rodovitno zemljo, kjer lahko vzklje ljubezen za življenje sveta. Cerkevno izročilo nenehno potrjuje to kroženje med tremi teološkimi krepostmi: vero, upanjem in ljubeznijo. Upanje se rojeva iz vere, ki ga hrani in podpira na temelju ljubezni, ki je mati vseh kreposti. In ljubezen potrebujemo danes, sedaj. Ni obljuba, ampak resničnost, na katero gledamo z veseljem in odgovornostjo. Vključuje nas, ko naše odločitve usmerja k skupnemu dobremu. Komur manjka ljubezni, mu ne manjka samo vere in upanja, ampak jemlje upanje svojemu bližnjemu.

5. Svetopisemsko povabilo k upanju torej s seboj prinaša dolžnost, da brez odlašanja prevzamemo povezane odgovornosti v zgodovini. Ljubezen namreč »*predstavlja najvišjo socialno zapoved*« (Katekizem Katoliške Cerkve, 1889). Revščina ima strukturne vzroke, s katerimi se je treba soočiti in jih odstraniti. Medtem ko se to dogaja, smo vsi poklicani k ustvarjanju novih znamenj upanja, ki pričajo o krščanski ljubezni, kot so to delali mnogi svetniki in svetnice v vseh obdobjih. Bolnišnice in šole, na primer, so ustanove, ki so jih ustvarili za izražanje sprejemanja najšibkejših in najbolj odrinjenih. Sedaj bi morale biti del javne politike vsake države, vendar vojne in neenakosti to pogosto še vedno preprečujejo.

Znamenja upanja danes vedno bolj postajajo družinski domovi, skupnosti za mladoletnike, centri za poslušanje in sprejem, kuhinje za uboge, prenočišča, javne šole. Koliko pogosto skritih znamenj je, na katere morda nismo pozorni, pa so vendar tako pomembna, da se otresemo brezbriznosti in izzovejo prizadevanje v različnih oblikah prostovoljstva!

Revni za Cerkev niso nekaj, kar odvrta pozornost, ampak najbolj ljubljeni bratje in sestre, ker vsak izmed njih s svojim življenjem, pa tudi z besedami in modrostjo, ki jo prinaša, povzroči, da se z lastno roko dotaknemo evangeljske resnice. Zato je namen Svetovnega dneva revnih spomniti naše skupnosti, da so revni v središču celotnega pastoralnega dela. Ne samo njegovega karitativnega vidika, ampak enako tudi vsega, kar Cerkev praznuje in oznanja. Bog je sprejel njihovo revščino, da bi obogateli po njihovih glasovih, njihovih zgodbah in obrazih. Vse oblike revščine, nobena ni izključena, so klic, da konkretno živimo evangelij in dajemo učinkovita znamenja upanja.

6. To je povabilo, ki prihaja iz obhajanja jubileja. Ni naključje, da se Svetovni dan revnih praznuje proti koncu tega leta milosti. Ko bodo sveta vrata zaprta, bomo morali ohranjati in posredovati božje darove, ki so bili izliti v naše roke skozi celo leto molitve, spreobrnjenja in pričevanja. Ubogi niso objekti naše pastorage, ampak ustvarjalni subjekti, ki nas spodbujajo, da najdemo vedno nove načine, kako danes živeti evangelij. Spricho zaporedja vedno novih valov obubožanja obstaja nevarnost, da se navadimo in se vdamo. Vsak dan srečujemo revne ali obubožane ljudi in včasih se lahko zgodi, da imamo tudi sami manj, da izgubimo to, kar se nam je včasih zdelo varno: dom, primerna hrana za vsak dan, dostop do zdravstvene oskrbe, dobra raven izobrazbe in informiranosti, svoboda vere in svoboda izražanja.

S spodbujanjem skupnega dobrega ima naša družbena odgovornost temelj v Božjem stvariteljskem dejanju, ki vsem daje dobrine zemlje: kakor te, tako morajo biti enako dostopni tudi sadovi človekovega dela. Pomoč revežu je namreč prej vprašanje pravičnosti kot ljubezni. Kakor pripominja sv. Avguštin: *»Lačnemu daješ kruh, bolje pa bi bilo, da nihče ne bi bil lačen, četudi na ta način ne bi imeli nikogar, ki bi mu ga dal. Obleko daješ nagim, a koliko bolje bi bilo, če bi vsi imeli obleko in ne bi bilo te revščine«* (Commento a 1Gv, VIII, 5).

Zato upam, da bo to jubilejno leto spodbudilo razvoj politik proti starim in novim oblikam revščine, pa tudi novih pobud za podporo in pomoč najbolj ubogim med ubogimi. Delo, izobraževanje, dom, zdravje so pogoji varnosti, ki se nikoli ne uveljavi z orožjem. Čestitam vam za že obstoječe pobude in za prizadevanja, ki jih vsak dan na mednarodni ravni kaže veliko moških in žensk dobre volje.

Zaupajmo se Presveti Mariji, tolažnici žalostnih in skupaj z njo zapojmo pesem upanja z besedami Te Deum: »*In Te, Domine, speravi, non confundar in aeternum - Gospod, vate upam, nikoli ne bom razočaran.*«

Vatikan, 13. junija 2025, spomin sv. Antona Padovanskega, zavetnika ubogih

LEON PP. XIV

**Nedelja ob svetovnem dnevu ubogih,
16. 11. 2025
sodelovanje pri sveti maši
- uvodi, prošnje**

Uvod v mašo:

Sveti oče nam v letošnji poslanici ob svetovnem dnevu ubogih sporoča, da upanje sredi življenjskih preizkušenj poživlja trdna in spodbudna gotovost Božje ljubezni, ki je po Svetem Duhu izlita v naša srca. Največja revščina je namreč tudi nepoznavanje Boga in mnogi trpijo ravno zaradi pomanjkanja duhovne naklonjenosti. Vse dobrine te zemlje, materialne resničnosti, svetni užitki in ekonomsko stanje so sicer pomembni, a niso dovolj, da bi osrečili srce. Sv. Avguštin je zapisal: *»Vse tvoje upanje naj bo Bog, čuti potrebo po Njem, da te bo On napolnil.«*

Povabilo k upanju s seboj prinaša dolžnost, da brez odlašanja prevzamemo odgovornost za ustvarjanje novih znamenj upanja, ki pričajo o ljubezni do najšibkejših in najbolj odrinjenih v naši družbi. V naših družinah in župnijskih občestvih si prizadevajmo za večje, bolj strukturne spremembe, ki pomagajo izkoreninjati različne oblike revščine v svetu.

Ob začetku te svete maše ob svetovnem dnevu ubogih pogledjmo v svoja srca, priznajmo svoje napake in jih obžalujmo.

Prošnje:

Gospod Jezus Kristus, z zgledom in zapovedjo si nas učil ljubezni do bližnjega. Ozri se na nas in usliši naše prošnje:

1. Gospod, prosimo te za Cerkev, za papeža, škofo in duhovnike, da bodo znamenje upanja vsem ubogim in trpečim ter jim bodo prinašali tvoje prijateljstvo in blagoslov.
2. Nakloni vsem voditeljem držav modrost, da bi vedno delali za dobro ljudi in mir v svetu.
3. Ozri se na vse, ki so se znašli v hudih življenjskih preizkušnjah in trpijo zaradi revščine, bolezni ali osamljenosti. Po dobrih ljudeh jim prinesi tolažbo in pomoč za njihove stiske.
4. Pomagaj nam, da bomo v preizkušnjah vedno našli upanje v tebi.
5. Usmili se vseh, ki so umrli, in jih sprejmi k sebi v večno veselje.

Jezus, naše upanje, usliši naše prošnje in nas blagoslovi, ki živiš in nas ljubiš vekomaj. Amen.

Uvod v Očenaš:

Upanje v Gospoda ne osramoti, ampak nas varuje v času stiske. Obrnimo se nanj v molitvi in prosimo tudi za vse sestre in brate, ki živijo v pomanjkanju. Naj jim Gospod nakloni vsakdanjega kruha in duhovne moči za premagovanje težav.

Uvod v pozdrav miru:

Upanje, ki ga podpira Božja ljubezen, lahko preobrazi človeško srce v rodovitno zemljo, v kateri vzklije ljubezen za življenje. Upanje se lahko rojeva le v veri in medsebojni ljubezni. V zavesti, da nam povezanost v skupnost pomaga na poti do vere in skrbi za druge, si podajmo roke in izrazimo hvaležnost za mir in prijateljstvo med seboj.

Na poti upanja
Teden Karitas, 24. 11. - 30. 11. 2025

Ponedeljek, 24. november

»*Dar uboge vdove*« je besedna zveza, ki jo pogosto slišimo v odnosu do materialnih ali finančnih darov, ki jih skupnosti in ubogim darujejo tisti, ki že tako težko shajajo skozi mesec. Ob Jezusovih naukih pa moramo dopustiti našemu srcu in glavi, da sprejme in doume, da ima po Jezusovi logiki bogastvo tudi tisti, ki materialno ali finančno ne premore ničesar, kar bi namenil v podporo bližnjemu. Bogastvo, od katerega lahko da en del ali celo vse, kakor uboga vdova, je naše življenje. Koliko mladih se odloči darovati svoje življenje, talente, kompetence, sposobnosti in znanja tistim, ki to potrebujejo, še posebej v stiskah ob naravnih nesrečah pri nas ali v misijonih širom sveta. Vsi ti so razumeli logiko načina darovanja uboge vdove: dati vse, kar imaš, vse, kar si prejel v življenju. In to Jezus opazi, na to je pozoren, ne uide mu izpred oči, kakor beremo: »*Videl je pa tudi neko siromašno vdovo ...*« Gospodov pogled nas opazi, ko nevidno in neslišno delujemo in darujemo od tega, kar smo prejeli, ter to delimo naprej.

PROŠNJE:

Oče, od tebe smo vse prejeli in v tvojem Sinu imamo zgled, kako darovati svoje življenje. Z zaupanjem se obračamo k tebi:

1. Prosimo te za našo Cerkev, da bi vedno imela posluh za male in prezirane v tem svetu.
2. Izročamo ti naše politike, da bi poskrbeli za pravično zakonodajo, ki bo vsakemu omogočila dostojno življenje.
3. Pomagaj nam, da bomo v naših župnijskih občestvih pozorni na šibke, osamljene in preizkušane.
4. Oče, s svojo tolažbo podpiraj vse, ki so izgubili svojce zaradi bolezni ali nesreč.
5. Prosimo te za vse naše drage, ki so se v tem letu poslovili od nas.

Torek, 25. november

Današnja božja beseda govori o porušenju materialnih stvari, celotistih, ki jih občudujemo kot velike arhitekturne dosežke človeštva, kot je bil tudi jeruzalemski tempelj, ki mu je Jezus napovedal zrušitev. Jezus želi na jasn in nedvoumen način svoje učence opozoriti na skušnjava, da se ne bi dali premotiti zapeljivosti uspeha. Tudi ko smo dobrodelni, ko delujemo v Karitas, ne smemo podlegati skušnjavam, ki nas lahko hitro premotijo – napuhu, kaj vse smo bili sposobni organizirati, ali preštevanju, koliko ljudem smo pomagali. Evangelij, čeprav zahteven, naj zavestno ostaja zvezda vodnica našega delovanja v vsakem dejanju ali projektu, ki ga storimo v imenu krščanske dejavne ljubezni.

PROŠNJE:

Jezus, vabiš nas, naj se ne utapljamo v radovednosti o koncu sveta, ampak naj postavimo svojo prihodnost v tvoje roke. Nate se obračamo v veri, da nas na poti krepiš in ohranjaš čuječe. Ponižno te prosimo:

1. Prosimo te za tvojo Cerkev. Naj bomo v moči tvojega vstajenja živi in dejavni kamni tvoje skupnosti in pričevalci upanja za vse, ki so v temi.
2. Gospod, prosimo te za sodelavce Karitas, da bi vedno v ponižnosti prinašali upanje ljudem v stiski.
3. Odpri nam srce, da se ne bi dali »premotiti« zapeljivosti uspeha.
4. Gospod, pomagaj nam, da bomo zaupali v tvoj blagoslov in se v vsakodnevnih preizkušnjah zavedali, da je le tvoje kraljevanje trdno in resnično.
5. Jezus, ozri se na tiste, ki so umrli v obupu. Vzemi jih k sebi in jih napolni z večno srečo pri tebi.

Sreda, 26. november

Današnji evangelij je konkreten: kdor se odloči za Jezusa in mu sledi, ga bodo zavračali celo najbližji, celo domači. Kolikokrat se to dogaja fantom ali dekletom, ki se odločijo za duhovniški poklic ali posvečeno življenje v Cerkvi? Kolikokrat doživimo prezir samo zaradi stigmatizacije, ker smo kristjani ali ker delujemo v mreži Karitas? Jezus je realen in pred nami ne skriva teh preizkušenj. Daje nam pogum, da se bomo z njimi soočili na notranje močan način – z vero in zaupanjem, da nas On varuje, saj obljublja z mogočno besedo: *»Zgodilo pa se vam bo to v pričevanje. /.../ Jaz vam bom dal zgovornost in modrost, ki ji ne bodo mogli nasprotovati ali ji ugovarjati vsi vaši nasprotniki.«* (Lk 21,15)

PROŠNJE:

Dobri Bog, tvoja zanesljiva ljubezen nas podpira v dobrem. Po svoji obljubi nam dajaj zgovornosti in modrosti v nasprotovanju:

1. Za papeža Leona, škofo in duhovnike, da bi bili skupaj z verniki tisti, ki ustvarjajo poti in mostove med različnimi narodi in kulturami.
2. Nakloni mladim poguma, da si bodo upali odločiti se za Jezusa in mu slediti v vseh okoliščinah.
3. Poživi v naših srcih sočutnost, solidarnost in dobrodelnost.
4. Okrepi nas s svojim Duhom, da bomo ostali zvesti v preizkušnjah in pogumno pričevali zate.
5. Gospod, pomagaj nam hoditi po pravi poti, da na tvoji tehtnici ne bomo prelahki.
6. Oče, vsem trpečim, še posebej umirajočim, nakloni milost vere in upanja.

Četrtek, 27. november

Današnji odlomek se povezuje z božjo besedo pred dvema dnevyoma, ko smo brali o porušenju jeruzalemskega templja. Jezusova preroška beseda se je uresničila v letu 70, ko je rimski okupator v resnici razrušil najsvetejše mesto Judov. Pa vendar se Jezusova beseda tiče tudi nas in vsega človeštva: Jezus že govori o svojem drugem prihodu, ki bo zaznamovano ne le z njegovo slavo in veličastjem, temveč tudi z grozotami poslednjih stvari. Govora je o stiskah, strahu, potresih ... Mar se to ne dogaja že dandanes? Mar v svojem življenju ne srečujemo dogodkov, ki nam popolnoma zrušijo načrte za prihodnost? Se mar ne srečujemo z velikimi stiskami, iz katerih se zdi, da ne moremo priti? Jezus kljub vsemu opogumlja z gotovostjo, ki vliva novo upanje, da se v trenutkih stiske obrnemo k Njemu, ki je naš Rešitelj: *»Ko se bo pa to začelo goditi, se ozrite kvišku in dvignite glave: vaše odrešenje se približuje.«* (Lk 21,28)

PROŠNJE:

Jezus, ti si Resnica, v njej nas vedno spremljaš in rešuješ iz stisk. Zato se obračamo k tebi in prinašamo naše prošnje:

1. Gospod, naj bodo mala občestva v tvoji Cerkvi prostori dejavne ljubezni in odpuščanja.
2. Navdihuj in vodi sodelavce župnijskih Karitas, da bodo krepili mrežo lokalnega sodelovanja in pogumno premagovali vse ovire na poti.
3. Naj znamo skupaj prisluhniti in slišati težave družin in posameznikov ter jim stati ob strani.
4. Gospod, naj z veseljem, učinkovito in hitro pomagamo vsem, ki trpijo zaradi naravnih nesreč.
5. Usmili se vseh rajnih, še posebej naših sorodnikov. Daj jim večno veselje pri tebi.

Petek, 28. november.

Primer dozorevanja smokve in njenega sadu nam je v pomoč, da razumemo in se ponovno zavemo, da tudi naše življenje dozoreva in da se neizbežno bliža čas pobiranja sadov, čas trgatve, čas žetve tega, kar smo v življenju sadili in sejali. Krščansko upanje je vedno v odnosu s Kristusom, nanj je naslonjeno. Zato je na taki poti upanja lažje iti skozi življenje in proti cilju našega romanja: k Očetu, kjer bo upanje dopolnjeno. Ob Jezusovem konkretnem primeru iz življenja bodimo zato še toliko bolj evangelijski – pozorni do konkretnih stvari, dogodkov, stisk ljudi sredi vsakdana. Včasih je dovolj samo beseda, toliko bolj božja beseda, ki je napolnjena z močjo upanja, s katerim lahko navda poslušalca, ki ji prisluhne.

PROŠNJE:

Jezus kaže, kako vse v naravi dozoreva. Tudi zgodovina se tako bliža svojemu cilju, ki bo trajno srečanje s Kristusom. Trudimo se, da bi bil odnos z njim vedno živ, zato ga prosimo:

1. Daj vsem oznanjevalcem evangelija moč in modrost Svetega Duha, da bodo vztrajno sejali tvojo Besedo v zemljo človeških src.
2. Oče, danes te še posebej prosimo za mlade družine, da bodo odprte za življenje in bodo zanj tudi pričevale.
3. Vse, ki jih duši breme depresije in nezaupanja, osvobodi oklepa in jim pošlji veselje do življenja.
4. Gospod, okrepi nam vero, da se bomo z veseljem pripravljali na končno srečanje s teboj in ga pričakovali v dejavni ljubezni.
5. Izročamo ti vse, ki so umrli brez slovesa, naj najdejo svoj mir pri tebi; svojcem pa nakloni milost globoke tolažbe in sprave.

Sobota, 29. november

Tik pred praznovanjem 1. adventne nedelje, ko bomo vstopili v čas velikega pričakovanja in hrepenenja prihoda Božjega Sina, nas božja beseda spodbuja in opozarja, kako naj živimo. Jezus spominja na nujnost molitve in budnosti – dve razsežnosti, ki sta nujno potrebni za dejavno krščansko ljubezen. Najprej molitev, ki je odnos in pogovor z Bogom, ki mu izročamo vsa naša plemenita dejanja in na videz nerešljive stiske, zatem pa budnost, ki je potrebna, da opazimo človeka v stiski. Biti buden ponoči je najtežje, pa vendar nas Jezus vabi, naj bomo budni in molimo tudi takrat. Prav sredi teme in stiske, na skritem, se dogaja veliko trpljenja in zapuščenosti. Opazili ju bomo, če bomo pozorni na dogajanje okoli nas, če bomo budni.

Razmišljanja med tednom je pripravil dr. Štefanom Hosta, predsednik Škofijske karitas Novo mesto.

PROŠNJE:

Gospod, ti vodiš zgodovino in nam zagotavljaš, da bosta na koncu zavladata tvoja svetost in pravica. Ker zaupamo v tvojo rešitev, ti prinašamo naše prošnje:

1. Pomagaj nam vernikom, da bomo živeli budno in odgovorno. Obvaruj nas brezbržnosti in nam pomagaj, da bomo v zmernosti uporabljali dane dobrine.
2. Poveži nas z ljudmi dobre volje, da bomo skupaj našli pot do ubogih, nemočnih, zapostavljenih in izkoriščanih.
3. Ohrani družinam prijeten dom in jim podeli vse potrebno za življenje.
4. Prosimo te za vse, ki iščejo pomoč na Karitasu – naj jih ujame mreža tvoje konkretne ljubezni in jim pomaga.
5. Usmiljeno sprejmi k sebi vse, ki v teh dneh končujejo svoje zemeljsko življenje in bodo stopili pred tvoje obličje.

Nedelja Karitas
30. november 2025

UVOD V SVETO MAŠO

Biti na razpolago in biti pripravljen; bodimo budni, ker ne vemo, kdaj pride naš Gospod – tako nas vabita današnja božja beseda in celoten teden, ki ga zaključujemo z današnjo nedeljo Karitas. Hkrati na prvo adventno nedeljo začenjamo novo bogoslužno leto in novo pot v hoji z našim Pastirjem in Odrešenikom Jezusom. To je tudi skupna pot v občestvu, če jo le tako vidimo in priznavamo.

Naj bo to vedno znova in znova pot upanja in spodbuda drug drugemu, da ostanemo budni. V znamenju časov preglejmo naša srca in obžalujmo, če v tem tednu morda nismo hodili skupaj in nismo drug drugemu prinašali božje bližine, ali pa smo prinašali celo sovraštvo, premalo veselja, nekaj, kar ne gradi skupnosti in nas samih. Izročimo in prenesimo vse to Gospodu v tej mašni daritvi.

PROŠNJE:

Bratje in sestre, adventni čas nas vabi, da odložimo dela teme in se močnejše oklenemo Kristusa, ki prihaja. Zaupno ga prosimo:

1. Gospod Jezus, vabiš nas, da bi pohiteli k Tebi, da nas poučiš o svojih poteh. Naj kristjani vneto sodelujemo pri delu za mir in sožitje med narodi.
2. Dobri pastir, podpiraj našega papeža Leona, vse škofe, duhovnike in druge služabnike Cerkve, da bodo pravilno usmerjali vernike in nas vodili h Kristusu.
3. Učitelj ljubezni, pomagaj nam, da bomo v nasilnem in brezbriznem svetu varovali vsako življenje in zagovarjali dostojanstvo nemočnih.
4. Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, pomagaj nam zapustiti kriva pota greha in naravnati naše poti k Tebi.
5. Ljubeznivi Odrešenik, nedelja Karitas naj nas spodbudi, da bomo velikodušno in radi delili, kar smo prejeli; da bi vsak imel, kar potrebuje, in ne bi nikomur nič manjkalo.
6. Sodnik živih in mrtvih, usmili se naših rajnih in jih sprejmi v svoje kraljestvo.

Gospod Jezus, vsi hrepenimo po tvojem prihodu v naša življenja. Daj, da bomo v adventnem času napredovali v pravičnosti in svetosti in tako bolj zvesto hodili za Teboj, ki živiš in kraljuješ vekomaj.

UVOD V OČENAŠ

V tednu Karitas smo slišali, da ni treba veliko, da smo drug drugemu brat ali sestra. Dovolj je že nasmeh, stisk roke, pripravljenost poslušati in prinašati podporo. Velika podpora in neslutena milost je molitev, prošnja Bogu v vseh potrebah. Naj bo današnja molitev Očenaša zahvala za vse milosti, izpolnjene načrte in majhne radosti ter priprošnja, da bomo znali v času adventa drug drugemu prinašati veselje hoje v Gospodovi luči in upanje, ki ne razočara.

UVOD V POZDRAV MIRU

Stiske osamljenosti, zavrženosti in vprašanja o smislu življenja srečujemo na naši poti in poteh drugih. Kako lepo je delati dobro v neposrednem stiku in stisku roke! Kako pomembno je, kako pristopimo in da se znamo ustaviti! Bog zbira vse narode v mir večnega Božjega kraljestva in danes je zbral tudi nas.

Naj bo v tem stisku roke povabilo k spravi in miru in naj bo to prižig iskrice upanja.

NAGOVORI na Nedeljo Karitas

30. november 2025

NAGOVOR 1

Dragi bratje in sestre!

»NIČESAR NISO ZASLUTILI, DOKLER NI PRIŠEL POTOP IN VSE ODNESEL« (PRIM. MT 24, 39).

Prva nedelja v adventu, ki je hkrati nedelja Karitas, je začetek naše letošnje poti do Jezusa v jaslicah. To je pot premišljevanja, opreznosti in budnosti, da ne bi spregledali velikih in pomembnih Božjih sporočil o našem spreobrnjenju in rešitvi.

V evangeliju nas Jezus spomni na katastrofo, med katero so vodovja zalila vso zemljo. Obstali so samo Noe, njegova družina in izbrane živalske vrste na ladji. Zgodilo se je nenadoma, slutnja ni bila mogoča. Vzrok za potop je bil greh ljudi. Krivičnost in razvrat sta se razpasla po zemlji kot plevel. V potopu je bilo uničeno vse, kar je izšlo iz hudobije. Obstala je samo Noetova pravičnost. Bog se je nanjo milostno ozrl. Noeta je izbral za pričetek novega človeštva in zaveze z njim. Tako bo tudi ob prihodu Sina človekovega (prim. Mt 24, 37–39).

Tudi mi nismo ničesar slutili, dokler ni izbruhnila epidemija covida, dokler niso izbruhnili izviri, privršali hudourniki, ki so podrli hiše in zalili našo deželo. Ničesar nismo slutili, preden so zagoreli gozdovi in travniki. Še dan prej je bilo življenje mirno in ustaljeno, v trenutku pa se je vse spremenilo. Nesreča pride nenadoma kot tat. Budnost je nujna.

Živimo v dobi velikega strahu. V Evropi po drugi svetovni vojni ni bilo tako negotovega časa, kot je sedaj. Strah spodbuja države, da se oborožujejo. Voditelji to opravičujejo z budnostjo: *»Moramo biti pripravljeni, ker bomo samo tako obstali.«* Preko elektronskih aplikacij že dobivamo opozorilna sporočila, da bi se pravočasno zavarovali pred morebitnimi napadi. Mnogi so že davno zavrgli opozorila apostola Pavla, ki pravi, naj živimo pošteno, dnevu primerno: ne v požrešnosti in popivanju, ne v posteljah in razuzdanosti, ne v prepirljivosti in nevoščljivosti (prim. Rim 13,13).

Greh je postal statusni simbol moči in uspeha. Množice se mu klanjajo, ga hvalijo in mu dajejo prednost. Tudi v medijih ima veliko prednost pred resnico in pravičnostjo. Iz njega se je porodila misel o evtanaziji, uničenju družine in splavu.

Kako bi lahko živeli v upanju na mir? Za preroka Izaija velja: iz Božjih ust v njegove preroške besede. Bog mu je povedal, kaj naj govori ljudem. Po Božjem povelju je spregovoril o hiši Gospodovi, ki bo trdno stala kot najvišja med gorami. Tam prebiva Gospod Bog. Pri njem je pravičnost, ki kraljuje nad narodi. Poučuje nas o svojih potih in hodili bomo po njegovih stezah. Mir je doma tam, kjer je orožje nesmisel, zato je prekovano v plug in srp. Tam se bodo narodi pomirili in vojskovanja ne bo več. Drug drugemu bodo postali prijatelji (prim. Iz 2,1–5).

Karitas se je rodila pred samostojno Slovenijo. Postala je čudovit spremljevalec na poteh do Očetove hiše. S svojim ravnanjem daje gotovost, da je rešitev blizu. Povsod je prva: pri beguncih, povodnjih, požarih in drugih nesrečah. Prostovoljci in prostovoljke molite in slavite Boga. Za vas ni ne noči ne dneva. Ob vsaki uri prinašate s seboj Kristusovo bližino in posredovanje. V Kristusu se dela Karitas prečiščujejo. Oblekli ste Gospoda Jezusa Kristusa, da bi poskrbeli za druge. Pri tem se ogiblujete poželenjem vseh vrst (prim. Rim 13,14).

Veliko obeta tudi Mlada Karitas. Vanjo se vključujete mladi, ki si preprosto želite biti tako dobri, kot je bil Jezus. On je vaš vzor. Želite si več kot zgolj povprečnosti. Nočete odtavati v pasti grešnih navad in razvad. Pri tem ohranjate budnost. Zaradi Jezusa hočete drugim dobro, do ljudi v stiski iščete poti in jim dajete upanje. Mladi, zelo vas potrebujemo. Brez vas ne moremo upati na dobre in varne čase.

Na adventni poti do božiča naj se okrepijo vrste naše Karitas v Sloveniji. Za to molimo in prosimo Gospoda. Mati Marija naj hodi z nami.

msgr. dr. Peter Štumpf, Koprski škof

NAGOVOR 2

Bratje in sestre!

“OBLECITE GOSPODA JEZUSA KRISTUSA NA POTI UPANJA”

V drugem berilu apostola Pavla Rimljanom, ki smo ga pravkar poslušali, smo slišali besede: *»Živimo pošteno, dnevu primerno: ne v požrešnosti in popivanju, ne v posteljah in v razuzdanosti in nevoščljivosti. Pač pa si oblecite Gospoda Jezusa Kristusa.«*

Ob teh Jezusovih besedah se zazrimo v svet našega duhovnega življenja, saj v adventni čas vstopamo na nedeljo Karitas. V nas se prebujajo ljubezen do bližnjega, v nas se oživlja prostovoljstvo, kot luč, ki razsvetljuje vsakega človeka. Vse to in še več se zlije v Karitas. V letošnjem svetem letu, ko romamo po poti upanja, se ozrimo na sv. Avgušтина, ki je oznanjevalcem in vernikom zapisal: *»Nihče naj ne išče svoje koristi, marveč korist Jezusa Kristusa. Kdor daje mleko, daje živeti; kdor pa daje volno, daje čast. To dvoje iščejo pri ljudeh pastirji, ki rajši pasejo sebe kot ovce.«*

To so izzivalne besede, ki nas bodo spremljale ves adventni čas, ne samo na nedeljo Karitas. Smo romarji upanja v deželi, o kateri je slovenski pesnik France Balantič zapel: *»Sveta si zemlja, ti blagoslovljena si od Najvišjega, Kralja neba, ti z mojih dedov krvjo napojena, tebi vsa moja ljubezen velja.«* V tej deželi živimo, se gibljemo in smo. V tej deželi pod Triglavom živimo vero, upanje in ljubezen. Tako se nehote sprašujemo, kakšno je upanje v ljubezni do bližnjega. Kaj mi torej pomeni Karitas? *»Od vsakogar, komur je bilo mnogo dano, se bo mnogo zahtevalo.«* (Lk 12, 48)

Da smo na poti upanja, nas spomnijo tudi misli vernikov, ki živijo med nami kot Božji otroci, ki sprejemajo Jezusa kot tistega, ki nas vzpodbuja, da živimo vero, upanje in ljubezen. Najstarejša gospa, 87 let, spregovori takole: *»Zame je Karitas upanje, ki nas povezuje v skupnem prizadevanju pomagati. Karitas je dokaz, da lahko z majhnimi dejanji osrečimo ljudi v stiski, revščini in osamljenosti. Naša Karitas je glasnik človečnosti, luč upanja v skupnem prizadevanju – pomagati.«*

Starejša gospa pri 78 letih, ki je dolgo delovala pri Karitas, je zapisala takole: *»Karitas niso samo hrana in stare obleke, je kraj upanja. Obiskovalci pričakujejo prijazen sprejem, nasmech in spoštovanje do vsakega človeka.«*

In spet druga misel: *»Prav je, da Karitas skupaj z drugimi socialnimi službami pomaga ne samo s hrano, ampak tudi z osebnimi predmeti in plačilom položnic. Vsa pohvala velja vsem, ki so aktivno vključeni v to plemenito organizacijo, da s srcem pomagajo ljudem, ki so pomoči potrebni.«*

Mati in stara mama je zapisala: *»Tam, kjer država odpove, skoči na pomoč Karitas. To pa ni samo ob elementarnih nesrečah ali socialnih stiskah. Z veseljem pomagam z darovi, ker je mnogo lažje darovati kot prejemati.«*

Mož, 62 let, razmišlja: *»Ob besedi karitas človek občuti nekaj toplega, pozitivnega, saj na Karitasu poskrbijo za pomoč ob nesrečah, družinskih tragedijah, socialnih problemih pa tudi finančnih stiskah. Na Karitasu so vsi toplo sprejeti. Če ne potrebuješ pomoči, pa pomagaj – to je Karitas.«*

Mož pri svojih 44 letih je zapisal takole: »Spominjam se, kot bi bilo včeraj, ko je po osamosvojitvi Slovenije domači župnik z vsem navdušenjem oznanil, da bomo odslej tudi v naši državi imeli Karitas. Tega navdušenja sem se nalezl tudi sam in sem zelo hvaležen vsem članom, ki darujejo svoj čas in voljo za pomoč ljudem. Gledališče, kjer sem zaposlen, vsak december podari vsaj eno predstavo revnim otrokom. Kljub obilici dela smo šli na Škofijsko karitas Murska Sobota in uprizorili predstavo s prihodom sv. Miklavža, ki je razdelil darila. Hvaležne oči revnih otrok so nam bile najlepše plačilo, ki poboža srce in dušo.«

In za konec še misel 11-letne učenke: »Vem, da je Karitas mednarodna dobrodelna organizacija, ki pomaga ljudem v stiski. Mislim, da je to dobro in nam mladim zgled ljubiti svojega bližnjega.«

Bratje, sestre, pojdimo v adventnem času na romanje upanja z mislijo iz psalma 138: »Tvoje oči so videle moja dejanja in vsa si vpisal knjigo življenja.« Amen.

prelat Stane Zidar

NAGOVOR 3

Dragi bratje in sestre!

Vsi smo na poti upanja in danes z novim upanjem začnemo novo pot – novo bogoslužno leto. Vsako novo cerkveno leto začnemo z adventom in že nekaj let je to tudi nedelja Karitas. Naj bo letošnja nedelja lepa in pot skozi advent »srečna«. Zakaj? Da srečamo Gospoda. Ob Njem bomo našli sebe in ljudi, s katerimi hodimo po poti upanja. Upam, da bomo ponovno poglobili spoznanje, kako zelo potrebujemo drug drugega.

Naj bo to čas, ko gremo naproti Gospodu, ki prihaja naproti nam. Ponovno odkrijmo lepoto tega, da vsi romamo po poti upanja: Cerkev s svojo poklicanostjo in poslanstvom, celotno človeštvo, ljudstva, civilizacije, kulture, karitativne mreže, vsi, ki v tem času hodimo odrešenijsko pot.

Vsi smo na poti, velikokrat pa se sprašujemo – kam potujemo? Imamo skupni cilj, o katerem nam Gospod govori po preroku Izaiju. Takole pravi: *»Zgodilo se bo poslednje dni: Gora hiše Gospodove bo trdno stala vrh gora, nad griči se bo vzdigovala. In hiteli bodo k njej vsi narodi, številna ljudstva bodo prišla in rekla: 'Pridite, pojdimo na Gospodovo goro, k hiši Jakobovega Boga. Poučil nas bo o svojih potih in hodili bomo po njegovih stezah.'«* (Iz 2,2–3) Tja smo torej namenjeni. Smo na vesoljnem romanju proti skupnemu cilju, ki je v Stari zavezi Jeruzalem, kjer je Gospodov tempelj. Od tam, iz Jeruzalema, je namreč prišlo razodetje Božjega obličja in njegove postave.

Razodetje je bilo v Jezusu Kristusu dopolnjeno in 'Gospodov tempelj', Jezus Kristus, je postal On sam, Beseda, ki je postala meso. On je voditelj in hkrati cilj našega romanja, romanja Božjega ljudstva. V Njegovi luči lahko tudi druga ljudstva hodijo proti kraljestvu pravičnosti in miru.

Prerok Izaija pa nam še naprej sporoča: *»Prekovali bodo svoje meče v lemeže in svoje sulice v srpe. Ne bo vzdignil več narod meča proti narodu, in ne bodo se več učili vojskovanja«* (Iz 2,4). Vprašujemo se: Kdaj se bo to zgodilo? Odgovora žal nimamo. Kako lep dan bo takrat, ko bo orožje razstavljeno in spremenjeno v orodje za delo! Ko stavimo na upanje, upanje miru, bo to postalo mogoče. Prav je, da se v ta namen združujemo v molitvi.

Ta pot se namreč nikoli ne zaključi. Kakor je v življenju vsakega od nas vedno treba ponovno podati se na pot, ponovno vstati, ponovno najti smisel cilja lastnega bivanja, tako je treba za veliko človeško družino vedno znova obnoviti skupno obzorje, proti kateremu smo se napotili. Obzorje upanja! To je adventni čas, ki ga danes ponovno začenjamo. Vrača nam upanje, ki je utemeljeno na Božji besedi. Upanje, ki preprosto nikoli ne razočara, ker Gospod nikoli ne razočara. On je zvest. Premislimo in okušajmo to lepoto do praznika Rojstva.

Zgled duhovne drže, načina bivanja in hoje v življenju je Devica Marija – preprosto podeželsko dekle, ki nosi v srcu celotno Božje upanje. V njenem telesu je Božje upanje dobilo meso in postalo človek – Jezus Kristus. Naj nas vodi v času pričakovanja in dejavne budnosti ter ljubezni.

Začenjamo čas, ki je povabilo k treznosti, da nad nami ne bodo gospodovale materialne stvari tega sveta, ampak jih bomo znali obvladovati. Če se jim pustimo nadvladati, ne bomo mogli zaznati, da je nekaj še veliko pomembnejše – naše dokončno srečanje z Gospodom. Vsakodnevne stvari morajo biti usmerjene k temu obzorju, k srečanju z Gospodom, ki prihaja zaradi nas. V tistem trenutku, kakor pravi evangelij: »*Dva bosta na polju: eden bo sprejet, drugi puščen*« (Mt 24,40). To je povabilo k budnosti, saj ne vemo, kdaj bo prišel, zato moramo biti vedno pripravljeni na Njegov prihod in naš odhod.

V adventnem času smo poklicani, da razširimo obzorje našega srca in se pustimo presenetiti, saj vsak dan prinaša novosti. Da to lahko storimo, se moramo naučiti, da nismo odvisni le od naših gotovosti in ustaljenih načinov življenja. Gospod bo namreč prišel, ko ne bomo pričakovali. Prišel bo in nas uvedel v še lepšo in še večjo razsežnost.

Dragi bratje in sestre. Potrošništvo vsako leto napada vero pri koreninah, saj nam da verjeti, da je življenje odvisno le od tega, kar imamo. Tako pozabimo na Boga, ki prihaja naproti, in na tistega, ki nam stoji ob strani. Gospod pride, mi pa hodimo za poželenji; brat/sestra trka na moja vrata, a mi je v nadlego, ker moti moje načrte. Ko Jezus v evangeliju nakaže nevarnosti za vero, se ne meni za mogočne sovražnike, nasprotovanja in preganjanja. Vse to je bilo in bo, vendar običajno ne zamaja naše vere. Resnična nevarnost je to, kar omrtviči srce: biti odvisen od potrošnje, pustiti si obtežiti in raztresti srce s potrebami potrošništva. Tedaj začnemo živeti le od stvari in ne vemo več, zakaj živimo. Skoraj vse hiše so napolnjene s stvarmi, a izpraznjene otrok. Čas uporabljamo za elektronske medije in zabavo, nimamo pa časa za Boga in človeka.

Ko se živi za stvari, to nikoli ne zadostuje – vedno je premalo. Pohlep raste in drugi postanejo pri tej dirki ovira. Konča se tako, da se počutijo ogrožene, nezadovoljne in jezne, s tem pa se zvišuje nivo sovraštva. Hočem več, hočem še več. To vidimo tam, kjer vlada potrošništvo. Koliko nasilja je, čeprav samo besednega; koliko jeze in hotenja po iskanju sovražnika za vsako ceno! Ko je v svetu vedno več orožja in vedno več vojnih žarišč, kar povzroča veliko smrti, sploh ne opazimo, da oborožujemo z jezo tudi naša srca.

Iz vsega tega nas hoče Jezus prebuditi. To stori z enim glagolom: »Čujte« (Mt 24,42). Bodite torej budni, pozorni, čujte. Za čuječnost moramo imeti gotovo upanje, in sicer da noč ne bo trajala večno, da bosta kmalu prišla zora in svetel dan. Tako je tudi z nami. Bog pride in njegova luč razsvetli našo najglobljo temo. Zato je na nas, da smo čuječi, budni, polni upanja in tako premagujemo skušnjavo, da je smisel v kopičenju. Razkrinkati moramo prevaro, da so nekateri srečni, če imajo veliko stvari. Vsem zaslepljujočim lučem potrošništva, ki svetijo in zavajajo, se zoperstavimo tudi v letošnjem adventnem in božičnem času. Verjemimo, da molitev in dejavna ljubezen nista izgubljen čas, temveč največja zaklada današnjega časa. Te vere in zaupanja nas že več kot 35 let v Sloveniji učijo sodelavke in sodelavci župnijskih in škofijskih Karitas, ki so povezane v Karitas Slovenije.

Ko odpremo srce Gospodu ter bratom in sestram, pridejo med nas dragocene dobrine, ki jih materialne stvari ne bodo mogle nikoli dati. Vse to nam sporoča Božja beseda v času adventa – času pričakovanja rojstva Odrešenika v nas in med nami.

Marija, Devica adventa naj nam pomaga, da se ne bomo imeli za lastnike svojega življenja in se ne bomo upirali Gospodu, ko bo prišel, da bi ga spremenil, temveč bomo pripravljeni sprejeti obisk Njega, pričakovanega in dragega gosta, četudi preobrne vse naše načrte.

Vsem kristjanom in ljudem dobre volje, še posebej pa sodelavkam in sodelavcem Karitas, želim veliko Božjega blagoslova v letošnjem adventu in hvala za vsa dela – pa naj bo to za 35 let in več ali pa za 5 let Mlade Karitas – Bog nam naj še naprej stoji ob strani in nam pomaga.

/vir: adventni govori papeža Frančiška/

*žpk. Branko Maček,
predsednik Nadškofijske karitas Maribor*

Molitvena ura za sodelavce
Karitas:
Na poti upanja

Himna svetega leta upanja:

(pesem se lahko zapoje ali recitira)

**Živi plamen upanje prižiga,
moja pesem k tebi dviga se,
v tvojih rokah večno je življenje,
jaz, popotnik, trdno upam v te.**

Vsi jeziki, narodi in ljudstva
luč Besede najti si želijo.
Bratje, sestre, krhki, razkropljeni,
v Sinu ljubljennem objem dobijo.

**Živi plamen upanje prižiga,
moja pesem k tebi dviga se,
v tvojih rokah večno je življenje,
jaz, popotnik, trdno upam v te.**

Bog nas gleda v nežnem potrpljenju,
zarja vstaja, nov se dan rodil bo.
Novo bo nebo in nova zemlja,
Duh življenja ves svet prenovil bo.

Voditelj: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.
Vsi: Amen.

Voditelj: Upanje je lahko občutek, a žal pogosto zbledi prav takrat, ko nam je najtežje. Upanje pa je tudi drža srca, za katero se odločimo v veri. Od nas je odvisno, kam bom usmerili svoj pogled: v razočaranja in strahove ali pa spodbude, znamenja rasti in dozorevanja.

Blagor nam, če znamo prepoznati in zbirati znamenja upanja v svojem življenju. Kot sončne žarke jih lahko zberemo za svojo dušo. Upanje dviga, odpira nova obzorja, širi srce. Božja obljuba, da je Bog z nami – EMANUEL, nam daje upanje, ki nas nosi in varuje v času preizkušnje.

Pesem: Vsi, ki upajo vanj

*Vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč!
/: Amen, aleluja, amen, aleluja! (2x)*

Upaj vanj, dragi brat, on ti daje moč,
peruti orlove dal ti bo Gospod! Odp.

Svoje vse skrbi zdaj preloži nanj,
srečen bodi ti, vedno upaj vanj! Odp.

Molimo svetli del rožnega venca

»Slišal sem o vaši veri v Gospoda Jezusa in ljubezni do vseh svetih. Zaradi tega se ne neham zahvaljevati za vas in se vas spominjati v svojih molitvah, da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega, in razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical, kako bogato je veličastvo njegove dediščine v svetih ...« (Ef 1,15-18)

Apostolska veroizpoved. Oče naš. Trikrat Zdrava Marija s prošnjami:

1. ki nam poživi vero;
2. ki nam utrdi upanje;
3. ki nam vžgi ljubezen.

Slava Očetu.

Uvod pred 1. desetko:

Jezus, ti si naše upanje. V tebi odkrivamo, da smo sinovi in hčere nebeškega Očeta. Nad vsakim od nas Oče izreka te upanja polne besede: *»Ti si moj ljubljeni sin/hči, nad teboj imam veselje.«* Tvoja ljubezen ne postavlja pogojev. Ljubljeni smo, ker smo zaželeni in postavljeni v svet. Ta ljubezen je za nas vir veselja in upanja. Vedno, v vsaki situaciji in preizkušnji, se lahko vrnemo v tvoj objem.

(nekaj tišine za premislek)

Oče naš ...

10x Zdrava Marija ..., ki je bil krščen v reki Jordan.

Slava Očetu ... Marija, mati upanja, prosi za nas.

Uvod pred 2. desetko:

Jezus, ti si naše upanje. Povabljen si v naše družine, skupine, skupnosti, da bi naša druženja postala srečanje s teboj. Če te ni med nami, je kot bi zmanjkalo vina. Manjkata vonj in okus po blagoslovu, ljubezni, polnosti življenja. Marija ve, kako je to: »*Vina nimajo.*« Veselja nimajo, smisla nimajo, sreče nimajo. Daj nam poslušno srce, da kot neopazni služabniki zaupamo in potrpežljivo prinašamo vsakdanje molitve, dobra dela in post in zadišalo bo po svetem, božjem. V Ljubezni bo vse spremenjeno v dar.

(nekaj tišine za premislek)

Oče naš ...

10x Zdrava Marija ..., ki je v Kani storil prvi čudež.

Slava Očetu ... Marija, mati upanja, prosi za nas.

Uvod pred 3. desetko:

Jezus, ti si naše upanje. Ko butnejo v nas stiske, krivice, greh, bolezni in ponižanja, v paniki izgubljamo vero, stik s teboj, z drugimi in seboj. Nemočni smo, tožimo in v stiski vpijemo: »*Učitelj, ti ni mar, da se utapljam?*« Pomislimo – ali res zaupamo vate ali se naše srce obrača drugam? Kje iščemo rešitev? Ti nisi Bog, ki spi, ampak čaka, da izgovorimo edino ime, ki je nad vsakim imenom in se v njem pripogne vsako koleno. Tvoje ime, Jezus, je edino, v katerem se bomo rešili. Po tvojem imenu prihajata v nas mir in vera.

(nekaj tišine za premislek)

Oče naš ...

10x Zdrava Marija ..., ki je oznanjal Božje kraljestvo.

Slava Očetu ... Marija, mati upanja, prosi za nas.

Uvod pred 4. desetko:

Jezus, ti si naše upanje. Ko so oči učencev zrle tvoje veličastvo na gori Tabor, so videle tebe v lepoti nebes. Tja k tebi potujemo. Tam je naša prava domovina. Že sedaj na zemlji lahko vstopimo vanjo, ko te poslušamo in pustimo, da tvoje besede poniknejo v naše osrčje in ga oživijo, spremenijo, ozdravijo. Tu je naša prava domovina, v združenju s teboj, v zrenju tvoje lepote, ki se preslika v naša utrujena obličja. Tvoja lepota sije iz nas, da smo kot Luč od Luči in nosimo upanje v svet. Pomagaj nam, Gospod, da ne ugasne naša vera, naša svetilka.
(nekaj tišine za premislek)

Oče naš ...

*10x Zdrava Marija ..., ki je na gori razodel svoje veličastvo.
Slava Očetu ... Marija, mati upanja, prosi za nas.*

Uvod pred 5. desetko:

Jezus, ti si naše upanje. Ko lačni tvoje bližine gledamo vate kot služabniki v svoje gospodarje, vemo, da si ti živi kruh iz nebes, sladka mana. Ti si Bog v nas, ki preoblikuješ našo krhko in grešno naravo. Kruha imaš za vse, tudi drobtinice ne gredo v nič. Ti si Bog, ki se daješ do konca. Uči nas, da bi se tudi mi dali do konca. Kot Marija naj hitimo v hriboviti svet, da bomo postregli bližnjim, jim prinesli uho, ki sliši, oko, ki vidi, sočutne besede in skrbne roke, ki bodo postorile vse potrebno.
(nekaj tišine za premislek)

Oče naš ...

*10x Zdrava Marija ..., ki je postavil sv. Evharistijo.
Slava Očetu ... Marija, mati upanja, prosi za nas.*

Pesem: Vsi, ki upajo vanj

*Vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč!
/: Amen, aleluja, amen, aleluja! (2x)*

Upaj vanj, dragi brat, on ti daje moč,
peruti orlove dal ti bo Gospod! Odp.

Svoje vse skrbi zdaj preloži nanj,
srečen bodi ti, vedno upaj vanj! Odp.

Ob tihi instrumentalni glasbi meditativno beremo **Psalms 62**. Odpev ponovimo skupaj:

ODPEV: Le v Bogu je vse moje upanje.

Le v Bogu se spočije moja duša,*
le od njega mi prihaja rešitev.
 Le on je moja skala in moja rešitev,*
 moja trdnjava je, nikoli ne bom omahnil.

ODPEV: Le v Bogu je vse moje upanje.

Le pri Bogu se umiri, moja duša!*
Kajti v njem je vse moje upanje.
 Le on je moja skala in moja rešitev,*
 moja trdnjava je, zato ne bom omahnil.

ODPEV: Le v Bogu je vse moje upanje.

Pri Bogu je moja rešitev in moja slava,*
on je moja moč, moje zavetje je v Bogu.

 Zaupajte vanj ob vsakem času, o Božje ljudstvo,*
 pred njim odprite svoja srca.

ODPEV: Le v Bogu je vse moje upanje.

Pesem: Vsi, ki upajo vanj

*Vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč!
/: Amen, aleluja, amen, aleluja! (2x)*

Ob tihi instrumentalni glasbi meditativno beremo Psalm 130. Odpev ponovimo skupaj:

ODPEV: Upam v Gospoda, zaupam v njegovo besedo.

Iz globočine te kličem,*

Gospod, usliši mojo prošnjo.

 Prosim, skrbno me poslušaj,*
 ne presliši mojega vpitja.

ODPEV: Upam v Gospoda, zaupam v njegovo besedo.

Gospod, če boš gledal na pregrehe,*
kdo bo mogel obstati?

 Toda ti grehe odpuščaš,*
 da bi ti v spoštovanju služili.

Upam v Gospoda, zaupam v njegovo besedo,*
z vsem srcem pričakujem Gospoda.

ODPEV: Upam v Gospoda, zaupam v njegovo besedo.

Bolj kot stražniki jutranjo zarjo*
naj Božje ljudstvo pričakuje Gospoda.
Gospod je usmiljen,*
tako rad vsem odpušča.
Gospod bo rešil svoje ljudstvo*
vseh njegovih grehov.

Pesem: Vsi, ki upajo vanj
Vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč,
vsi, ki upajo vanj, prejmejo novo moč!
/: Amen, aleluja, amen, aleluja! (2x)

Molimo s papežem Frančiškom

Nebeški Oče, vera, ki si nam jo dal
v tvojem Sinu Jezusu Kristusu, našem bratu,
in plamen ljubezni, ki ga je Sveti Duh izlil v naša srca,
naj v nas prebujata blagoslovljeno upanje v prihod tvojega kraljestva.

Naj nas tvoja milost preobrazi, da bomo
marljivo gojili seme evangelija, ki bo prekvasilo človeštvo in ves svet,
ko zaupno pričakujemo novo nebo in novo zemljo, v katerem bodo
premagane sile zla in se bo za vselej razodela tvoja slava.

Naj milost jubileja v nas, romarjih upanja,
oživlja hrepenenje po nebeških dobrinah
in na ves svet izliva veselje in mir našega Odrešenika.
Tebi, blagoslovljeni in večni Bog, bodi hvala in slava na veke vekov.
AMEN.

Himna svetega leta upanja:

(pesem se lahko zapoje ali recitira)

**Živi plamen upanje prižiga,
moja pesem k tebi dviga se,
v tvojih rokah večno je življenje,
jaz, popotnik, trdno upam v te.**

Dvigni glavo, z vetrom zdaj pohiti,
zakorakaj, Bog ti gre naproti.
Sina glej, ki se je učlovečil,
zdaj že mnogi so na pravi poti.

s. Mojca Korošec, fmm

Delavnica opolnomočenja

NA POTI ISKANJA MOČI IN UPANJA

Pri prostovoljstvu in služenju drugemu je zelo pomembno, kako dobro najprej poznamo sami sebe – poznamo svoje meje, darove, lastnosti in sposobnosti? Izrednega pomena je krepitev naših virov moči, saj bomo le tako znali iskati vire moči pri drugih in ne bomo izčrpani. Temu pravimo opolnomočenje – da si torej posameznik ponovno pridobi zaupanje vase in okrepi lastne vire moči.

V nadaljevanju je preko primerov in dela v skupini nakazana pot iskanja rešitev skupaj z našim sogovornikom oz. tistim, ki mu želimo pomagati.

Delavnica je namenjena vsem prostovoljcem župnijskih Karitas in drugim, ki služijo v pomagajočih poklicih ali poslanstvih tako znotraj cerkvenega občestva kot tudi širše. Čas trajanja delavnice je ura in pol do dve uri.

1. Uvodna dinamika:

Vsak je nekaj posebnega, tudi ti.

Pripomočki:

- kartice s stavki, ki jih predhodno natisnemo in izrežemo
- pisala

Potek:

Na sredino položimo nedokončane stavke, ki jih obrnemo tako, da udeleženci ne vidijo zapisanega. Vsak vzame eno kartico in jo dopolni s svojimi besedami. Sestavljeni stavki naj bodo pozitivni in naj jih udeleženci navežejo nase, na svoje lastnosti in sposobnosti.

Temu sklopu moderator nameni pribl. 15 minut. Udeležence vodi tako, da na začetku poudari, kako težko je pri sebi najti dobre lastnosti in še težje o njih spregovoriti s sočlovekom in skupino. Povabi jih, da zaprejo oči, se povežejo sami s sabo, nekajkrat globoko vdihnejo in izdihnejo, pomigajo/pretegnejo roke in noge, stresejo z rokami in se vrnejo nazaj v svoj notranji svet. Potem narahlo odprejo oči in pokukajo na kartico. Zapišejo prvo misel in vse, ki sledijo.

Udeleženci se nato vrnejo v skupino in vsak dopolnjeno kartico predstavi skupini.

Na koncu moderator poudari, kako pomembno je, da znamo prepoznati svoje pozitivne lastnosti, vire moči in se kdaj tudi pohvaliti, saj smo vse prevečkrat pozorni predvsem na slabe lastnosti – svoje in tuje. Pomembno je, kako gledamo sami nase, saj s tem vplivamo na to, kako nas vidijo in sprejemajo drugi.

Predlogi za kartice:

Dober se v _____

Pogosto sem _____

Na meni mi je všeč _____

Zmožen sem _____

Znam _____

Ponosen sem _____

Trudim se _____

Verjamem _____

Ne bojim se _____

Zadovoljen sem _____

Imam se lepo, ko _____

Sem _____

2. Pogled vase: Kaj je moja super moč?

Vsi imamo kakšno slabo izkušnjo oz. preizkušnjo, ki nas je oblikovala ali celo spremenila. Pogosto se zgodi, da po določenem času to stisko znamo pogledati v drugi luči. Pravimo tudi, da smo jo »unovčili«. Postanemo bolj razumevajoči, tolerantni, previdni, ponižni, modrejši ...

Pripomočki:

- papir za udeležence in pisala

Potek dela:

Moderator v pribl.15 minutah udeležence vodi skozi vprašanja, npr.:

- Kaj trenutno počnete ali kaj ste počeli v preteklosti, da vam je pomagalo iziti iz neke težave ali da ste uresničili, kar ste si želeli?
- Kako ste si pomagali, če ste npr. izgubili koga od svojih, ste se morali preseliti, niste bili sprejeti v okolju ...?

Vsak udeleženec pri sebi razmisli in si zapiše odgovore. Te si nato podelijo v parih. Če kdo želi, lahko spregovori pred vsemi – ni pa nujno, da o tem govorijo vsi v skupini.

3. Aktivna udeležba v skupini – reševanje primerov

Ključno je, da se kot sodelavci/-ke (v Karitas) zavedamo, da nismo tu, da "popravimo" življenje nekoga, ampak da ustvarimo **varen prostor, kjer se človek počuti slišane, spoštovanega in manj osamljenega.**

Pripomočki:

- vnaprej pripravljena zgodba/primer, ki je natisnjena tolikokrat, kolikor je manjših skupin (primer vzemite iz lastnega okolja)
- natiskana priporočila, smernice za pogovor in metode dela: glej – presodi – deluj
- velik list papirja
- pisala

Potek:

Moderator temu sklopu nameni pribl. 45–60 minut (odvisno od razpoložljivega časa celotne delavnice). Celotno skupino razdeli na manjše skupine, v katerih je okvirno po pet oseb. Vsi dobijo isti primer in ga v manjši skupini skušajo rešiti.

Moderator najprej na glas prebere primer, izbran iz svojega življenja ali izkušenj pri delu z ljudmi, potem pa napisanega izroči udeležencem po skupinah. Izpostavi, o čem bodo govorili in kaj raziskovali. Npr. *»Postavili si bomo generalna vprašanja: Kako bi jim pomagali? Kako bi jih na tej poti opolnomočili? Kako bomo ustvarili priložnost, da ljudje v stiski izrazijo svoje potrebe? Kako bomo poiskali svoje potencialne moči?«*

Odgovore napišemo na list papirja.

Moderator spodbudi sodelujoče, da trenirajo to nalogo in pri tem upoštevajo smernice in priporočila, kako se pogovarjamo. Napotke in metodo dela na kratko tudi povzame:

1. Aktivno poslušanje

- Pokažemo zanimanje za tistega, ki govori (očesni stik, prikimavanje z glavo, sogovornika ne prekinjamo).
- Če nekdo dlje časa govori, na kratko povzamemo in ponovimo, kar je oseba povedala – s tem pokažemo razumevanje. Ta naloga je tudi priložnost, da treniramo strpnost v komunikaciji.
- Bodimo potrpežljivi – tišina ni nujno slaba.

2. Empatija in spoštljiv odnos

- Kadar je primerno in dobrodošlo, priznamo čustva in dovolimo, da jih izrazijo tudi drugi (npr. *»Vidim, da se vas je ta zgodba dotaknila podobno kot mene.«*).
- Izogibajmo se obsojanju, nasvetom na hitro, prehitrim zaključkom ali minimiziranju težav (npr. *»saj ni tako hudo«*).
- Pokažimo toplino in sprejemanje sogovornika in soudeležencev v skupini. V tej nalogi treniramo tudi biti v stiku in prisotni v polnosti.

3. Jasna in mirna komunikacija

- Govorimo preprosto, brez strokovnega žargona.
- Ohranjamo miren ton, ki daje občutek varnosti.
- Postavljamo odprta vprašanja (*»Kako ste to mislili, kako vi to razumete?«*).
- Ne predvidevajmo, da imamo pravo rešitev. To pogosto zamori ustvarjalnost in utiša druge govorce. Bodimo odprti za druge predloge.

4. Postavljanje meja in varnost

Zavedajmo se, da smo prostovoljci, ne terapevti, še manj rešitelji. Ni treba, da vemo vse in najdemo rešitev za vse. Včasih sami ne moremo storiti veliko in lahko uporabnika le usmerimo v neko strokovno službo. Takrat pri delu z uporabnikom jasno, a prijazno izrazimo, kaj lahko in česa ne moremo nuditi. Tudi ko se s čim ne strinjamo, to povemo suvereno, jasno in prijazno. Imamo različne izkušnje in zato tudi različno gledamo na situacije. Povemo svoje mnenje in hkrati drugim dovolimo enako.

Ne nosimo bremena in povejmo, če nam je kaj neprijetno. Skrbimo tudi za lastno čustveno varnost in ne nosimo vsega bremena sami.

5. Zavedanje neverbalne komunikacije

- Telesna drža, ton glasu in obrazna mimika lahko povedo več kot besede. Opazujemo svoje telesne občutke in telesno govorico sogovornikov. Se besede ujemajo z neverbalnimi znaki?
- Bodimo pozorni, da s svojim telesom v skupino prinašamo sproščenost in odprtost, ne zapiranje in odmik (npr. prekrížane roke, noge, obrnjenost vstran, ne gledanje v oči ...).

Glej, presodi, deluj

Za delo v manjših skupinah in iskanju rešitev nam je lahko v pomoč preprosta, koristna in učinkovita metoda, ki jo je v družbeni nauk cerkve uvedel belgijski kardinal Joseph Cardijn (1882–1967): GLEJ, PRESODI, DELUJ (SEE – JUDGE – ACT).

Je preprosta metoda, ki nam pomaga, da se ustavimo, stopimo korak nazaj, z razdalje pogledamo na situacijo in premislimo, preden skočimo in začnemo ukrepati, delovati. Ta proces nam pomaga, da kritično presojamo razmere, situacije, dogodke in strukture. Seveda se tri stopnje med seboj mnogokrat prekrivajo in dopolnjujejo.

Moderator skupini poda navodila, kako se naj loti naloge. Ta navodila odda tudi v tiskani obliki skupaj s primerom.

I. GLEJ/POSLUŠAJ (analiza problema):

1. Kaj se dogaja?
2. Kdo so ljudje, ki so vpleteni?
3. Kdo dobiva v tej situaciji, kdo izgublja?
4. Kaj situacija povzroča ljudem? Kako se počutijo, kaj doživljajo, kakšna čustva kažejo in kakšna morda prikrivajo?
5. Zakaj se to dogaja?

II: PRESODI:

1. Kako bi se vi počutili v tej situaciji?
2. Ste se tudi vi kdaj tako vedli oz. se vam je zgodilo podobno kot ljudem v tej situaciji? Če da, kaj se je zgodilo? Zakaj? Kako ste se vi/drugi vpleteni počutili?
3. Kaj naj bi se po vašem mnenju dogajalo?
4. Kaj o tem pravi vera, upoštevajoč družbeni nauk Cerkve, identiteto, vrednote Karitas?
5. Kako bi presodili skozi očala usmiljenja?
6. Kaj o tem problemu pravi tradicija vašega okolja?

III. DELUJ

1. Kaj lahko naredimo, da premostimo prepad med tem, kar se dogaja (resničnost), in tem, kar naj bi se dogajalo (ideal, kar uči vera)?
2. Kaj bomo storili?
3. Koga lahko vključimo v našo aktivnost?

Naredite konkreten načrt po korakih, kako bi pomagali temu človeku – kako bi okrepili njegove vire moči.

V načrtu ne pozabite opredeliti ljudi, ki bi lahko pomagali, druge organizacije, druge nivoje Karitas ... Kam bi te ljudi usmerili? Koga bi še vključili? Kakšna navodila bi jim dali? Kako bi jih spremljali?

Sledi delo v majhnih skupinah. Na sredini v vsaki skupini sta velik papir in svinčnik. Moderator lahko kroži med skupinami in pomaga pri pogovoru in oblikovanju rešitev.

Če je na voljo več časa, lahko male skupine predstavijo način reševanja problema v celotni skupini in nato primerjamo rešitve. Temu namenimo približno 10 minut.

4. Zaključna dinamika

Ob zaključku je pomembno, da vsi udeleženci dobijo občutek, da sta iskanje rešitev in opolnomočenje procesa in da je pomembno, da najprej pri sebi poznamo in izkoristimo vire moči ter jih znamo na pravi način ovrednotiti tudi pri drugih.

Pripomočki:

- papir in svinčnik za udeležence

Potek:

Moderator poskrbi za refleksijo (pribl. 10 minut) z naslednjimi vprašanji, odgovore udeleženci napišejo sami na list papirja:

- Kakšna se vam je zdela ta vaja, reševanje primera? Ali vam je bilo težko?
- Kako si pomagate, ko začutite, da ne zmorete? Na koga računate, kako rešujete težke primere?
- Kako skrbite zase in za svoje zdravje?
- Koliko imate uspešno rešenih stisk? Ali vam jemlje pogum, ker jih ni veliko?
- Kaj vam osebno pomeni uspešno rešen primer?
- Kako doživljate, ko človek ne upošteva nasvetov ali noče sodelovati? Kako se zaradi tega počutimo mi, prostovoljci? Kakšna čustva se nam prebudijo (jeza, razočaranje, žalost, frustracije ...)?
- Kako razumete naslednje misli:

»Ljudje imajo pravico, da odločajo o svoji poti pomoči.«

»Še hvaležni niso, pa toliko smo jim dali.«

Ob koncu srečanja navedeno nekaj misli:

Pomembno je videti **smisel** v biti ob človeku, ga poslušati, ga opogumiti ...

Pomemben je občutek, da (v Karitas) **nismo sami**, da lahko delimo izkušnje, težave in tudi veselje. Ne pozabimo na **hvaležnost**. Vsak večer se lahko vprašamo: kaj sem danes prejel skozi svoje poslanstvo? **Služenje ni tekmovanje v žrtvovanju.**

*Helena Zevnik Rozman,
Andreja Verovšek, Helena Potočnik Okorn*

***35 let služenja ni le zgodba o pomoči,
temveč zgodba o ljubezni, ki se sklanja k človeku;
o rokah, ki so delile kruh in bližino;
o besedah, ki so vračale pogum;
in o tišini poslušanja,
ki je tolikokrat postala tolažba.***

*Spoštovani sodelavci in prostovoljci Karitas,
hvala vam –*

*za vsako dobroto, ki ste jo podelili,
za vsako roko, ki je segla v stisko,
za vsako srce, ki je ostalo odprto.*

*Vsak izmed nas nosi v srcu obraz nekoga –
obraz, ki je skozi leta postal dar,
dar upanja in bližine.*

*Vsak dan znova nas kliče,
da se ustavimo ob bratu in sestri v stiski,
da vidimo, slišimo in ljubimo.*

3 PREPROSTI KORAKI, KAKO POSTATI

MIKLAVŽEV ANGELČEK

1.

PRIJAVA

Na naši spletni strani najdeš prijavnico,
se prijaviš, izbereš spol in starost
otroka.

HITER DOSTOP DO PRIJAVE:

2.

PRIPRAVIŠ DARILO

Oviješ škatlo za čevlje, vanjo daš
darilce in napišeš za koga to darilo je.

3.

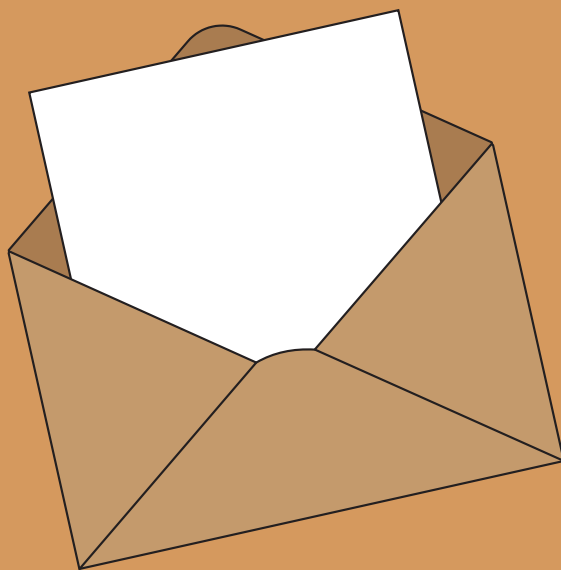
ZBIRNO MESTO

Svoje darilo oddaš na enem
izmed 8 zbirnih mest.

PISMO ZA LEPŠI DAN

Napiši pismo starejši osebi in ji polepšaj praznike.

Prijaviš se lahko kot posameznik ali pa se akciji pridružite kot skupina.

PISMA BOMO ZBIRALI DO 1. 12. 2025.

Več informacij in prijave na

pismozalepsidan

NA POTI UPANJA

35. dobrodelni koncert KLIC DOBROTE

v sredo, 26. 11. 2025, ob 20. uri

v dvorani Golovec v Celju.

Ob 16:00 bo potekala javna generalka

Ob glasbeni spremljavi skupine **Diamanti** bodo nastopili **Alenka Godec, Alfi Nipič, Erosi, Jan Plestenjak, Monika Avsenik, Luka Sešek & Tine Lustek, Matej Šoklič, Nika Zorjan, Nina Strnad, Nuša Derenda, Raubarji** in zbor **OŠ Alojzija Šuštarja**.

Dogodek bo mogoče spremljati tudi v živo na TV SLO 1, Radiu Slovenija in Radiu Ognjišče

V sredo, 26. 11. 2025, lahko dan začnete tudi z romanjem sodelavcev in prostovoljcev Karitas na Ponikvi. Ob 11:30 bo molitev in ob 12:00 sveta maša, ki jo bo ob somaševanju vodil predsednik Slovenske karitas msgr. Alojzij Cvikel.

Sledilo bo druženje.